

KUNIGAS PAGAL DIEVO ŠIRDI

Klierikas Saulius

Šv. Antanas Paduvietis

Antanas iš Padujos gimė 1195 metais Portugalijoje, Lisabonos mieste, labai kilmingoje ir turtingoje šeimoje. Jis buvo pakrikštytas Ferdinando vardu. Pradini išsilavinimą Ferdinandas įgijo katedros mokykloje, esančioje šalia namų. Nuo pat vaikystės viskuo aprūpintas ir vargo nematęs jaunuolis svarstė, kaip apsisaugoti nuo bręstančio amžiaus pavojų. Todėl būdamas penkiolikos metų Ferdinandas įstojo į Šv. Augustino reguliarių kanauninkų ordiną. Pamėgęs mokslą ir nuošalumą pasiprašė perkeliamas į nuošalesnį Koimbros vienuolyną, kuriame gyveno apie 70 brolių. Ferdinandas šiame vienuolyne baigė teologijos mokslus ir buvo išventintas kunigu.

Koimbros vienuolyne Ferdinandas ėjo svečių priėmėjo ir vaišintojo pareigas. Likimas lėmė susitikimą su penkiais vienuoliais pranciškonais, kurie užėjo į vienuolyną prašyti išmaldos.

Kitą kartą su pranciškonais jis susitiko kitokiomis aplinkybėmis. Keli pranciškonų ordino vienuoliai buvo pasiūsti misijoms į Maroką, ten mirė kankinio mirtimi. Prie jų kūnų Dievas darė didelius stebuklus, todėl jų kūnai buvo atgabenti į Koimbros šv. Augustino vienuolyno Bažnyčią. Nuo to laiko Ferdinandas pats panorio tapti kankiniu. Kitą kartą kai pranciškoniai apsilankė prašydami išmaldos, Ferdinandas pasisiūlė stoti į jų vienuolyną su sąlyga, kad jie pasiūsi jį apaštalaui į Afriką. Broliui Ferdinandui reikėjo pereiti daug vargo kol jis gavo savo vyresniojo leidimą pakeisti vienuoliją. Nors tais laikais nebuvo įpročio pasikeisti vardą, Ferdinandas tapęs pranciškonu pasivadino Antanu.

Šv. Antano gyvenimą lydi įvairiausios legendos ir pasakojimai, bylojantys apie stebuklus įvykusius dar jam gyvam esant. Pavyzdžiui, Rimini mieste Antanas padarė pirmąjį savo stebuklą. Šiame mieste klaidatiški vadovas Bonvilis atsisakė tikėti tikru Jėzaus buvimu Eucharistijoje, nes jis nematė jokios atmainos po konsekracijos. Antanas paklausė Bonvilio, ar jis įtikės, jei jo arklys atsiklaupdamas pagerbs Švenčiausiąjį Sakramentą. Bonvilis mielai sutiko, ir jiedu sutarė, kad susitiks miesto aikštėje, kur bus atvesdintas Bonvilio arklys. Tuomet Bonvilis ateis su avižomis, o Antanas - su Švč. Sakramentu ir žiūrės, ką arklys darys ir kuris jų yra teisus. Šv. Antanas mąstė, kad jei arklys pagal savo prigimtį ir nepagerbs Švč. Sakramento, o sieks avižų gauti, tai dar nereikš, jog Jėzaus nėra Švč. Sakramente. Bonvilis gi dvi dienas nešėrė savo arklio ir alkaną atvedė jį į miesto aikštę. Susirinkusi didelė žmonių minia ste-

bėjo arklių aikštės centre. Viename aikštės šone pasirodė šeimininkas su avižomis, o kitame stovėjo Antanas su Švč. Sakramentu. Arklys atėjo ir atsiklaupė prieš Kristaus Kūną. Maža to, jis klūpojo tol, kol Antanas paliepė atsistoti. Tai pamatęs Bonvilis savo žodį ištesėjo ir atsivertė. Kitas šv. Antano padarytas stebuklas buvo, kuomet klaidatiškiai juokėsi iš Antano pamokslu. Antanas jiems taręs, jog jei šie manosi esą neverti klausyti Dievo žodžio, Antanas kalbėsias žuvims.

Nuėjęs prie vandens jis pradėjo žuvelėms pasakoti, koks yra geras joms Dievas, kokių dovanų yra joms suteikęs. Žuvys ėmė rinktis prie Antano, išplaukė į paviršių, sustingo ir ramiai klausėsi, kol Antanas jas palaimino.

Pavargęs nuo 1231 m. gavėnios pamokslų (kadangi šv. Antanas buvo labai garsus pamokslininkas), jis pasitraukė į Kamposampjerą (dvidešimt kilometrų nuo Padujos), kur jo bičiulis grafas Tiso įrengė jam nedidelę celę riešutmedyje. Čia tarp lapų jis ir gyveno, nes tyrame ore jam buvo lengviau kvėpuoti. Anot kai kurių šaltinių, vieną naktį, užėjus skausmams, jam pasirodė Kūdikelis Jėzus. Šis jo regėjimas, dažnai atvaizduojamas ikonografijoje. Šv. Antanas mirė Arcelos vienuolyne būdamas trisdešimt šešerių. Po metų, 1232 m. gegužės 30 d., popiežius Grigalius IX paskelbė jį šventuoju. Po trisdešimties metų perlaidojant šv. Antano palaikus, šv. Bonaventūras iš Banjoredžio aptiko, kad šv. Antano liežuvis nesudulėjęs. Jis ir dabar saugomas Padujos relikvijų koplyčioje.

Paplitęs šv. Antano atvaizdas su Kūdikieliu Jėzumi: kartais šventasis prieš jį klūpo, kartais Kūdikelis stovi arba sėdi ant Evangelijos, kurią Antanas laiko rankoje kartu su lelija t.y. skaistybės simboliu. Šv. Antanas laikomas Paduvos miesto, moterų, sužadėtinių globėjas. Šaltiniai mini, kad šis šventasis gelbsti nuo drugio, maro ir kitų ligų. Jo relikvija byloja ir apie tai, kad šv. Antanas yra ypatingas pamokslininkų globėjas.

Lietuvoje pamaldumas į šv. Antaną yra labai populiarus. Kartu su pamaldumu šventajam Pranciškui, jį įskiepėjo į Lietuvą atvykę pranciškoniai. Ypač šv. Antanas gerbiamas Žemaitijoje, kur buvo pranciškonų vienuolyno centras.

Tikima, kad šis šventasis padeda atrasti pamestus daiktus, taip pat - atrasti naujus ar senus draugus. Tačiau svarbiausia, jog jis padeda atrasti Dievą. Net tuomet, kai patys to nesuvokdami ieškome tik pamestos smulkmenos ir kreipiamės pagalbos į šv. Antaną.

IŠ KLEBONIJS PALĖPĖS...

Medžiotojas ir senelė

Rusų rašytojo ir filosofo V. Solovjovo veikale „Progreso paslapyje“ skaitome: Vienas medžiotojas išėjo į gerai jam žinomą girią medžioti. Per visą dieną vargęs, nieko nenušovė, tik baisiai nuvargo ir išalko. Jau ryžosi eiti namo. Nors giria buvo jam žinoma, bet niekaip negali išeiti iš tos girios. Pagaliau pavargęs atsisdėjo ant kelmelio ir užsnūdo. Pabudęs pamatė prieš save seną susikūprinusią senutę. Kai medžiotojas paprašė išvesti jį iš tos baisios girios, senutė atsakė: „Kaip aš tave išvesiu, kad pati negaliu paeiti. Jei nori, pasiimk mane ant pečių ir nešk – aš tau kelią nurodysiu“. Kaip nustebo medžiotojas pajutęs, kad juo tolyn neša, juo našta darosi lengvesnė. Po kokių dešimt žingsnių jis pamatė kraštą.

Dažniausiai žmogus paklysta pasauliniuose moksluose ir nepastebi, kad šalia jo yra sena senutė Evangelija, kuri kiekvienam nurodo kelią į tikrąją šviesą.

(Iš „Pranciškonų pasaulis“, 1936 m., nr. 12.)

Tik vienas draugas...

Vienas jaunuolis susidraugauja su trimis draugais. Su pirmuoju draugu labai dažnai draugauja ir jį tą draugą myli. Su antruoju kiek rečiau, bet jį myli. O su trečiuoju gi jau retai kada draugauja ir simpatijos prie to draugo daug neturi.

Bet nelaimėi, jaunuolis patenka į kaltinamųjų suolą ir jau laukia teismo sprendimo. Sužinojęs pirmasis draugas jaunuolį palydi ligi teismo salės ir sugrįžta namo. Antrasis gi draugas nors į salę įėjo, bet pabūgęs teisėjų greit pasitraukė. O trečiasis, su kuriuo jaunuolis retai draugavo ir mažai mylėjo, jis nepabūgo nieko ir nepaliko vieno jaunuolio, bet su juo kartu nuėjęs į teismą, atsistojęs prieš teisėjus ne tik išteisino, bet dar teisėjai tą jaunuolį priėmė pas save.

Įdomu, kokie tie draugai buvo? Pirmasis, tai buvo tėvai, kurie mirusį jaunuolį palydėjo ligi kapo duobės. Antrasis draugas, tai turtas, mokslas ir kiti žemiški dalykai, kurie su jaunuolio mirtimi pasibaigė. O trečiasis gi, nors mažai buvo mylimas, bet jis kartu su mylinčiu jaunikaikiu stojo prieš Dievo teismą ir jaunikaikių išteisino, tai geri darbai: malda, pasninkas, labdara ir kiti.

Kaip gaila, kad daugelis žmonių, kaip tas jaunikaikius, nenoriai draugauja su šiuo trečiuoju draugu, kuris yra be galo vertina-

mas Dievo akyse. Todėl stenkimės su trečiuoju draugu turėti glaudžius ryšius, kad jis užtartų prieš Dievą teismo dienoje, kaip kad tą jaunikaikių išteisino. Nes tik žmonės turėdami daug gerų darbų galės būti laimingais per amžius Dievo karalystėje.

Į Mariją

Marija, Tu mūsų viltis,
Žvaigždė šviesioji ir dalis
Džiaugsmų skaisčiosios amžinybės!
Žiede nežemiškos grožybės,
Tu taip šviesi, skaisti miela,
Kaip tyro rytmečio aušra!
Globok! Globok!
Ir vesk, ir vesk...
Ir vesk į laimę, kur dangus!

Čia žemėj tiek vargų, kovų;
Tiek daug pavojų ir tamsų
Užpuola žmogų silpną, menką;
Nuo jų ne kartą žūti tenka.
Tik to neprazūdys audra,
Kurį Marijos ves ranka,
Nes Ji, nes Ji,
Nes Ji pašalins tas audras
Nušvies, nušvies
Nušvies klaikiąsias tamsumas.

Marija, mes tavo globos
Maldaut nesiliausim niekadoms!
Ar švies mums saulė ar tamsybė,
Baugins kaip pragaro galybės,-
Mus kels viltis viena skaisti,
Kad Tu Marija mus gini.
Ir kils, ir kils...
Ir kils į ten mūsų malda,
Kur Tu, kur Tu
Krikščionių priebėga tikra.

(Iš „Šv. Pranciškaus varpelis“, 1935 m., nr. 2)

OREMUS...

Mintys mąstymui:

Mane vadinate Mokytoju, — ir nieko manęs neklausiate.
Mane vadinate Šviesa, — o manęs nematote.
Mane vadinate Keliu, — tačiau paskui mane neinate.
Mane vadinate Gyvenimu, — ir manęs netrokštate.
Mane vadinate Išmintingu, — bet manimi nesekate.
Mane vadinate Geru, — bet manęs nemylite.

Mane vadinate Turtingu, — bet nieko iš manęs neprasite.
Mane vadinate Geraširdžiu, — kodėl manimi nepasitikite?
Mane vadinate Viešpačiu, — bet netarnaujate man.
Mane vadinate Visagaliu, — bet negarbinatė manęs.

(Iš „Šv. Pranciškaus varpelis“, 1935 m., nr. 2)

KALBOS KULTŪROS PRIEANGIUOS

Dėstytoja Joana Pribušauskaitė

Išsilaikykime tikėjime, viltje ir meilėje, arba ką reiškia vietininkas

Advento pradžioje girdėjau raginimą: išsilaikykime tikėjime, viltje ir meilėje. Na, puiku, man

visai patinka laikytis, kai aplink tikėjimas, viltis ir meilė, bet antra vertus – labai norėčiau ne užsikonservuoti, o keistis (palyginkime: *medis gerai išsilaiko vandenyje* – nepakeičia savo ypatybių, išbūna). Gal norėta pasakyti išsilaikykime tikėjimą, viltį ir meilę?

Internetu skaitau: *Dievas suteikia galimybę keistis širdyje ir kasdienėje elgsenoje*. Visą laiką maniau, kad Dievas mums sudaro sąlygas iš tikrųjų keisti savo širdį ir elgesį, bet, pasirodo, turime kažką kita keisti ir nurodoma, kur tai turi vykti. Psalmininkas rašo: *VIEŠPATS padarė savo tautą // Labai gausią, stipresnę už jos priešus, // kurių širdį jis taip pakeitė <...> (Ps 105, 24-25)*, – suprantu: Viešpats keičia širdį, o ne ką nors širdyje. Jėzaus prašome: *Padaryk mūsų širdį panašią į savo širdį*, labai bijau kada nors išgirsti: *Padaryk mus širdyje panašius į Tave širdyje*.

Skaitau kitur: *<...> ar susimąstome, kas mūsų elgesyje šiandien su šituo žmogumi ar kasdienėje laikysenoje neatitinka tikėjimo, kurį manome išpažįstantys?* Ar ne apskritai elgesys ir kasdienė laikysena turi atitikti tikėjimą? O jei neatitinka, tai reikėtų susirūpinti, kuo jis skiriasi, taigi reikia susimąstyti, *kuo* mūsų elgesys šiandien su šiuo žmogumi ar kasdienė laikysena neatitinka tikėjimo.

Dar kitur: *Ji [Marija] taip patikėjo Dievo jai duotu pažadu, kad nesusvyruvo viltyje netgi po Jėzaus kryžiumi; Tačiau į šią tikrovę <...> galime atsakyti, nuo jos nebėgdami, bet tvirtai išsilaikydami viltyje, kuri yra iš Dievo.* „Katalikų Bažnyčios Katekizme“ skaitau: *Viltis yra dieviškoji dorybė, kurios padedami kaip savo laimės trokštame Dangaus karalystės ir amžinojo gyvenimo <...> (1817)*. Taigi dorybė, kurią turime, brandiname, kurios siekiame, kitaip tariant, mūsų (subjektų) atžvilgiu – objektas. Tačiau cituotose sakiniuose kalbama ne apie objektą, į kurį kreipiame veiksmus ar būsenas, bet apie aplinką, terpę, kuri mums yra išoriška, – būtent tai pasakoma vietininku. Tad ar *mes svyruojame viltyje*, ar *mūsų viltis svyruoja*? Ar *mes šaknijamės viltyje*, ar *mumyse šaknijasi viltis*?

Prisiminkime Evangelijos palyginimą apie sėją: Jėzus mus vaizdžiai lygino su dirva, kurioje dygsta ar nyksta Jo žodis. Tad visai nebesuprantamas antrasis šios citatos sakinytis: *Todėl svarbu, kad Dievo žodžio ir malonės grūdai žmoguje būtų pasėtas kuo anksčiau, idant jis kuo ilgesnį laiką galėtų augti (plg. Mk 4, 26–28)*. Dar jaunystėje pasakęs „*taip*“ Dievo žodžiui [t. y. grūdai. – J. P.], žmogus *jame* [grūde?! – J. P.] stipriau įsitvirtins. Kitaip tariant, dirva, priėmusi grūdą, turi tame grūde įsitvirtinti – abrakadabra.

Štai dar keletas sakinių: *Moterys ir tikėjime kažkaip intuityviai išsilaiko* (=kažkaip intuityviai išlaiko tikėjimą) – išbūna bažny-

čioje nedaug ką suprasdamos; Antroji priežastis, dėl ko Dievas mums skiria prispaudimus, yra ta, kad per juos pasimokytume ir augtume tikėjime (=augtų mūsų tikėjimas); Jaunystė turėtų būti tas metas, kada žmogus įsitvirtina tikėjime (=sutvirtėja žmogaus tikėjimas).

Vietininkas netinka ir tokiame sakinyje: *Tačiau Bažnyčia viliasi, kad Jėzaus meilauš žvilgsnio į ieškantįjį (=ieškantį) jaunuolį prisiminimas pažadins jaunuoliuose (=pažadins jaunuolių) pasitikėjimą Dievo meile, ryžtą rinktis Viešpaties siūlomą tobulesnę kelią*. Bėda ta pati – juk jaunuoliai nėra kokia vieta, aplinka, terpė, bet subjektai, kurių pasitikėjimas žadinamas.

Reikėtų prisiminti, kad vietininkas reiškia

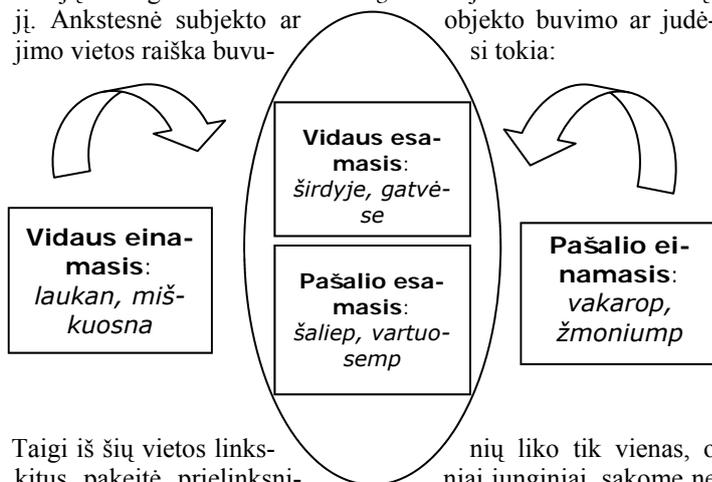
vieta: *daikte (gyvenu bute, verda puode)*, plote (*pamiškėje auga medžiai*), medžiagoje ar terpėje (*druska tirpsta vandenyje, aukšas ir pelenuose žiba*), įstaigoje ar organizacijoje (*Seminarijoje prasidėjo sesija*), renginyje (*dalyvavo konferencijoje, sėdi susirinkime*);

veiklos, reiškimosi, naudojimo sritį: *praktikoje, teologijoje, filosofijoje* ir pan.;

laiką (jei pats žodis reiškia laiką): *vaikystėje, praeityje, pradžioje* ir t. t.: *Jau ankstyvoje vaikystėje jis gavo ypatingą dangaus dovaną – nepaprastą pamaldumą į Švč. Mergele Mariją*.

Atrodo, lengva suprasti, kai kalbama apie konkrečius dalykus, kurių erdvinis vaizdas mums aiškus, o painiojamasi kalbant apie abstrakcijas. Kartais galimas reikšmių susipynimas, tačiau visada išlieka aplinkos, atmosferos ar panaši reikšmė, pavyzdžiui, *sėdėjom tyloje; skaito prieblandoje*. Taigi prisimintina: **vietininku niekada nereiškiama nei subjektas, nei objektas**.

Šiek tiek kalbos istorijos: kadaise lietuvių kalboje būta 4 vietininkų: vidaus esamojo, vidaus einamojo, pašalio esamojo ir pašalio einamojo. Dabar bendrinėje kalboje vieno nelikę nė užuominų, dviejų – daugiau ar mažiau relikto, o vartojame tik vidaus esamąjį. Ankstesnė subjekto ar objekto buvimo ar judėjimo vietos raiška buvo tokia:

Taigi iš šių vietos link kitus pakeitė prielinksni-

nių liko tik vienas, o niai junginiai, sakome ne *einu žmoniump*, bet *einu pas žmones*; ne *sėdi vartusemp*, bet *prie vartų* ir pan. Gal todėl, kad jų būta daugiau, vietininkų tiek ilgimės, kad tą vieną vartojame nebegalvodami, ką jis reiškia ir kur jis tinka?

Čia aptarėme tik keletą netaisyklingos vartosenos atvejų, tikiuosi, kad prie kitų dar sugrįšime.

SVEIKINAME...

Nuoširdžiai sveikiname kun. Vaclovą Aliulį apdovanotą 2009 metų Kalbos premijai už aktyvią labdarinę visuomeninę veiklą Atgimimo priešaušriu ir jo laikotarpiu – katalikiškos periodikos organizavimą, už kūrybingą, mokliškai pagrįstą publicistiką, už liturginės lietuvių kalbos kūrimą ir diegimą, socialinio ir humanitarinio lietuvių kalbos žodyno brandinimą, jos sintaksės tobulinimą.

Džiaugiamės šiuo įvertinimu ir linkime stiprybės kovoje su barbarizmais bei visokiais „vertalais“, kantrybės puoselėjant gimtąją kalbą. Tikimės, jog ne vienam klierikui kun. V. Aliulis liks „UŽ“ pavyzdį, o mūsų kalbos kultūros dėstytojai neteks raudonuoti egzamino metu „STATANT“ šešetą!). Sveikinimą palydime nuotaikingu eilėraštku:

Tėvelis eina pamažu,
tėvelis kalba – man gražu:
kalba, kalbelė prakilni -

žodelių muzika švelni,
nešauks balsu žvarbiu.
Aliulį myliu ir gerbiu.

Sveikiname lapkričio ir gruodžio mėnesiais gimusius: kun. Jurgi, klierikus Valentina, Saulių, Robertą, Viktorą, Tada P., Egidijų. Jums, brangūs jubilatai, skiriame šiuos nuostabius žodžius:

Šiandien Tavo gimimo diena,
šiandien Tavo nauji marškiniokai,
jau pasveikino vadovybė tave,
veidelius išbučiavo kursiokai.
Dovanėlių kraitelė pilna,
gera šitokią dieną turėti.
Bus ir mūsų gimimo diena,
tikrai reikia labai to norėti.

Paskutiniosios paskaitos proga ypatingai sveikiname mūsų brolius šeštokus - šitiek metų trynusius auditorijų suolus, šitiek metų ausis varginusius, nesuskaičiuojamus lapus prirašiusius, šitiek plunksnakočių sunaudojusius... Visgi te paskutinioji paskaita primins Jums, jog mokytis niekada nevėlu ir niekada negana. Savo sveikinimus palydime dainos žodžiais:

Iš praeities staiga prisiminimai
seni išplauks ir prieš akis ilgai
šlamės klevai toj rudenio alėjoj,
švies mokykla: sena, baltais langais.
O klasėje atrodys taip kaip buvę:
seni suolai, juoda lenta...
Ir sakynys, lyg užrašytas vakar -
su ta pačia teologine klaida.

Sveikiname įvilktuosius trečio kurso brolius. Te sutanuotieji niekuomet nepamiršta, kad žmogų puošia ne rūbas, bet dorybės. Linkime liudyti ir skleisti tikėjimą žmonėms savo pavyzdžiu. Viliamės, kad kartą sutaną užsilvę, nebusisivilksite jos niekuomet.

Jums ir Jūsų „Teesie“ sveikina visus skaitytojus su artėjančiomis Kalėdomis. Dėkome visiems skaičiusiems, rašiusiems ir kitaip apčiuopiamu darbu palaikančiams laikraštuko gyvybę. Linkime aktyviai įsitraukti į laikraščelio leidybą ir kitamet. Su kiekvienu iš Jūsų trokštame perlaužti kalėdaitį ir palinkėti kūdikėlio Kristaus šviesos, te kiekvieno Jūsų širdyje užgimsta meilė.

KNYGŲ LENTYNOJE

Marie-Dominique Philippe OP

TRYS IŠMINTYS

Marie - Dominique Philippe OP “Trys Išmintys”,

Vilnius: Šv. Jono kongregacijos Vilniaus vienuolyno leidykla „Agapetos“, 2009.

Ši knyga panaši į skrendančio lėktuvo virą, kai pakylama virš debesų, o po to staiga nusileidžiama prie pat žemės - kai pažvelgus į dangaus mėlį, netrukus vėl prieš akis išnyra žemė. Toks

knygos palyginimas neturėtų būti netikėtas, nes rašo metafizikos dėstytojas, teologas ir prancūzų mistikės Martos Roben bičiulis. Knygoje pakylama iki pirmosios būties atradimo, Švč. Trejybės slėpinio ir mistikos, bet taipogi ir nusileidžiama prie autobiografinių detalių, pokalbių su psichanalitikais, marksistais bei popiežiumi Jonu Pauliumi II. Belieka palinkėti gero skrydžio.

Kun. Rimgaudas

SEMINARIJOS KRONIKA

11 02 Atšventę Visų Šventųjų iškilnę ir per Vėlines paminėję mirusiųosius, grįžome į seminariją - mirtingųjų šventųjų buveinę - tolimesnei formacijai ir saviugdai. Pasirodo ir šventumui ribų nėra...

11 07 Seminarijoje vyko tarptautinis tarpseminarinis tinklinio turnyras. Pagrindinė kova užvirė tarp kaimynų latvių ir mūsų seminaristų. Šį kartą buvome svetingi ir mandagūs - iš užsienio atvykusiems Rygos teologijos instituto auklėtiniams įteikėme pirmos vietos taure. Ne ką mažiau pasisekė ir kitoms komandoms, pasidalijusioms likusius prizus. Svarbiausia juk bendrystė...

11 09 Šv. Mišiose dėkojome už a.a. dėstytojo R. Plečkaičio grįžimą į Tėvo namus. Daugelis klierikų prisimena profesoriaus meilę teologijai ir logikai. Tikėkimės kažkas užsiliko tose mažose galvelėse.

11 14-22 Aušros vartų Švč. M. Marijos, Gailestingumo Motinos atlidai. Kasdien po keturis nuo ankstauro ryto skubėjome pagelbėti atlidų pastoracijos vingiuose. Nepaisant krizės klebonas dosniai dalijo ne tik žemiškas gėrybes...

11 17 Svečias iš Vokietijos kun. E. Busse jau ne pirmą kartą atvykęs į mūsų seminariją, dalijosi dvasinio gyvenimo lobiais ir šeimų pastoracijos patirtimi. Buvome taip stipriai užburti ir paveikti jo pasakojimo, jog atėjus klausimų metui sustingę neįstengėme nė burnos praverti.

11 19 Tradicinis visuotinis Lietuvos seminarijų suvažiavimas į Gailestingumo Motinos atlidus. Kursų susitikimai praėjo sklandžiai, klierikai, nors lengvo jaudulio ir būta, linksmi vieni kitus sveikino. Užtat Telšių kunigų seminarijos rektorius jaudinosi labiausiai, net pamokslą pasakė žemaitiškai. Po šv. Mišių vakarą apvainikavusi klebono dovanota agapė panaikino visokias įtampas.

11 20 Dėl kiaulystės, kurią iškrėtė gripo viruso pandemija, seminarijoje paskelbtas karantinas. Labai labai labai skaudama širdimi teko nutraukti studijas... Bet ko nepadarysi vardan sveikatos.

11 26 Pasveikę nuo neaiškios kilmės bacilų bei kitų negerovių grįžom į seminariją. Vėl kibom į studijas ir pastoracinę praktiką. Klierikų malda „Duok, Dieve, ilgą ir lengvą ligą“ šįkart liko neišklausyta ir atostogos nebuvo pratęstos.

11 28 Džiūgaudamas dvasia susikaupimo dieną pravedė kun. A. Simonavičius. Liudydamas kaimo klebono gyvenimo subtilybes, jis siekė įvesti į liturgijos slėpinio gelmę. Liturgija kunigui - kaip žmona kaimo vyrui. Nenusiprausi, patalynės nepakeisi, gražaus žodžio nepasakysi, žvakių neuždegsi, ne kas ir beiseis. Kitaip tariant: nuo tvarto prie altoriaus neklampojama.

12 01 Iš piligriminės kelionės į šventąją Žemę sulaukėme grįzuso rektoriaus. Kad taip dar kokią šventą vietą jam nurodžius... tai ir mes malonių sulauktume. Girdėjome Gvadelupos Mariją esant labai maloningą...

12 05-06 Du mūsų broliai buvo išsiųsti į Čenstochavą (Lenkija) savęs parodyti, pažiūrėti kitų. Tiksliau - į konferenciją misijų klausimu. Grįžę klierikai dalijosi įspūdžiais ir puikiu misionierių humoru. Anot klieriko Mozės, šventasis Brunonas veikiausiai neturėjo humoro jausmo, todėl taip liūdnai ir baigėsi jo misija Lietuvoje. Panašu, kad lietuviai prieš tūkstantį metų šio jausmo tikrai nestokoję.

12 06 Vilniaus šv. Mikalojaus klebono dėka, kasmet esame pratinami prisiminti dosnų šventą Mikalojų. Duok Dieve, Jam sveikatos!

12 08 Tradiciškai Švč. Mergelės Marijos nekaltojo prasidėjimo dieną seminarijos trečiokai įvelkami į kunigišką rūbą, kuris juos labai perkeičia. Ką ir besakyti, su sutana net ir kelmas kaip padorus baslys atrodo.

12 14 Dėstytojams per anksti, klierikams per vėlai, ir vienus, ir kitus užklumpa nelauktai. Kas?

12 22 Kūčių vakaras seminarijoje. Advento laikotarpis baigės, seminarijoje sušvito nauja žvaigždė - Atostogos! Atsipašę, susitaikę, pasidžiaugę ir pasisotinę skubame dalintis vidine šviesa su namiškiais.

Parengė metraštininkas klierikas Arūnas

Redaktorius: Mozė Mitkevičius

Bendradarbis: Egidijus Tubelis

Fotografas: Danielius Narkun

Mūsų adresas:

Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarija
Kalvarijų g. 325
LT - 08420 Vilnius
tel. (8 - 5) 279 62 77
www.seminarija.lt